

Araştırma Makalesi | Research Article

Kültürel Diplomasi Aracı Olarak Dijital TV Platformları: Türkiye'deki Yabancı Uyruklu Üniversite Öğrencilerinin Uyum Deneyimleri

Digital TV Platforms as an Instrument of Cultural Diplomacy: Adaptation Experiences of International University Students in Türkiye

Kübra KULAKLIKAYA (Asst. Prof. Dr.)
İbn Haldun University, School of Communication
İstanbul/Türkiye
kubra.kulaklikaya@ihu.edu.tr

Adama BAMBA (PhD Student)
İbn Haldun University, School of Communication
İstanbul/Türkiye
adama.bamba@stu.ihu.edu.tr

Başvuru Tarihi | Date Received: 05.02.2026
Yayına Kabul Tarihi | Date Accepted: 20.07.2026
Yayınlanma Tarihi | Date Published: 30.07.2026

Kulaklıkaya, K., Bamba, A. (2026). Kültürel Diplomasi Aracı Olarak Dijital TV Platformları: Türkiye'deki Yabancı Uyruklu Üniversite Öğrencilerinin Uyum Deneyimleri. *Erciyes İletişim Dergisi*, 13(2), 675-698 <https://doi.org/10.17680/erciyesiletisim.1882999>

Öz

Bu çalışma, dijital televizyon (TV) platformlarının Türkiye'de öğrenim gören yabancı uyruklu üniversite öğrencilerinin Türk kültürüne uyum sürecindeki rolünü, kültürel diplomasi perspektifinden incelemektedir. Dijitalleşme ile birlikte medya içeriklerinin internet tabanlı platformlara taşınması, kültürel aktarım ve kültürlerarası etkileşim açısından yeni alanlar oluşturmıştır. Bu bağlamda araştırma, dijital TV yayıncılığının yabancı öğrencilerin dil öğrenimi, kültürel bütünleşme ve Türkiye'ye ilişkin algı geliştirme süreçlerine nasıl katkı sunduğunu ortaya koymayı amaçlamaktadır. Çalışma, nitel araştırma yaklaşımı çerçevesinde durum çalışması deseniyle yürütülmüştür. Veri toplama sürecinde yarı yapılandırılmış görüşme tekniği kullanılmış; Türkiye'de farklı üniversitelerde öğrenim gören on iki yabancı uyruklu üniversite öğrencisiyle görüşmeler gerçekleştirilmiştir. Elde edilen veriler MAXQDA programı aracılığıyla tematik analiz yöntemiyle çözümlenmiştir. Araştırma bulguları; sık kullanılan dijital TV platformları, tercih edilen içerik türleri, gündelik yaşama etkiler, Türkçe öğrenimine katkılar, sosyal uyum süreci ve Türkiye imajı olmak üzere altı tema altında toplanmıştır. Bulgular, dijital TV platformlarının yabancı öğrenciler için yalnızca bir eğlence aracı olmadığını; dil pratiğini destekleyen, kültürel uyumu kolaylaştıran ve Türkiye'ye yönelik olumlu algıların oluşumuna katkı sağlayan etkili bir kültürel temas alanı sunduğunu göstermektedir. Bu yönüyle dijital TV yayıncılığı, kültürel diplomasi bağlamında dolaylı ancak işlevsel bir iletişim aracı olarak değerlendirilebilir.

Anahtar Kelimeler: Kültürel Diplomasi, Dijital TV Platformları, Kültürel Uyum, Yabancı Uyruklu Üniversite Öğrencileri, Türkiye.

Abstract

This study examines the role of digital television (TV) platforms in the cultural adaptation of international university students in Türkiye, from the perspective of cultural diplomacy. With the expansion of digital media environments, TV content has increasingly shifted to online platforms, creating new spaces for cultural transmission and intercultural interaction. Within this framework, the study explores how digital TV broadcasting contributes to language learning, cultural integration, and the formation of perceptions of Türkiye among international students. Adopting a qualitative research approach, the study is designed as a case study. Data were collected through semi-structured interviews conducted with twelve international university students studying at different universities in Türkiye. The collected data were analyzed thematically using MAXQDA software. The findings are organized under six themes: frequently used platforms, preferred content types, impacts on daily life, contributions to Turkish language learning, effects on the social adaptation process, and perceptions of Türkiye's image. The results indicate that digital TV platforms function not only as entertainment media but also as effective cultural contact spaces that support language practice, facilitate cultural adaptation, and foster positive perceptions of Türkiye. In this respect, digital TV broadcasting can be considered an indirect yet functional instrument of cultural diplomacy.

Keywords: Cultural Diplomacy, Digital TV Platforms, Cultural Adaptation, International University Students, Türkiye.

Giriş

21. yüzyılın başından itibaren küreselleşme ve dijitalleşme süreçlerinin hız kazanması, devletlerin uluslararası iletişim ve etkileşim stratejilerini köklü biçimde dönüştürmüştür. Bu dönüşümle birlikte medya ve iletişim araçları, dış politika hedefleri doğrultusunda kullanılan stratejik diplomatik unsurlar haline gelmiş; yürütülen diplomatik faaliyetler kamu diplomasisi, dijital diplomasi ve kültürel diplomasi gibi kavramlar çerçevesinde ele alınmaya başlanmıştır (Castells, 2015; Cull, 2019; Hocking et al., 2012). Bu kavramların çoğu zaman iç içe geçmesi nedeniyle, diplomasi olgusunun değişen yapısını bütüncül biçimde ele almak önem kazanmaktadır.

Literatürde diplomasi, geleneksel olarak devlet merkezli ve resmî temsil pratikleri üzerinden tanımlanmıştır. Nicolson (1969) diplomasiyi uluslararası ilişkilerin müzakere yoluyla yönetilmesi olarak ele alırken, Bull (1977) diplomatik süreci devletler ve diğer aktörler arasındaki ilişkilerin barışçıl biçimde yürütülmesi olarak tanımlamaktadır. Barston'a (2013) göre ise diplomasi, farklı aktörlerin çıkarlarını ifade etmek ve koordine etmek amacıyla çok katmanlı iletişim pratikleri üzerinden yürütülen bir süreçtir. Bu tanımlar, diplomasi'nin zaman içinde yalnızca devletler arası resmî ilişkilerle sınırlı kalmadığını; iletişim teknolojileri ve medya ortamlarının dönüşümüyle birlikte kapsamının genişlediğini göstermektedir (Hocking et al., 2012).

Bu genişleme süreci, kamu diplomasisi ve kültürel diplomasi yaklaşımlarının önem kazanmasına zemin hazırlamıştır. Özellikle Joseph Nye'nin (2004) geliştirdiği yumuşak güç kavramı, kültür ve medyanın diplomatik süreçlerdeki rolünü açıklayan temel kuramsal çerçevelerden biri olarak öne çıkmaktadır. Nye'ye göre yumuşak güç, baskı ya da maddi teşvikten ziyade kültür, değerler ve politikaların çekiciliği yoluyla etki üretmeyi ifade etmektedir. Güncel çalışmalar, bu çekiciliğin özellikle medya içerikleri ve dijital platformlar aracılığıyla yeniden üretildiğini ortaya koymaktadır (Nye, 2019; Pamment, 2021).

Dijitalleşme süreciyle birlikte kültürel diplomasi faaliyetleri de yeni mecralara taşınmıştır. Dijital medya ortamları ve özellikle OTT tabanlı dijital TV platformları, kültürel içeriklerin uluslararası dolaşımını hızlandırarak kültürlerarası etkileşimi gündelik medya tüketimi üzerinden mümkün kılmaktadır (Lobato, 2019; Straubhaar, 2007). Görsel-işitsel anlatı gücü, algoritmik dolaşım yapıları ve sürekli erişilebilirlik özellikleri sayesinde dijital TV platformları, kültürel temsillerin resmî diplomatik kanalların ötesinde deneyimlenmesine olanak tanıyan önemli bir kültürel temas alanı haline gelmiştir (Cull, 2019; Manor, 2019).

Bu çalışma, dijital TV platformlarını kültürel diplomasi'nin dolaylı ve gündelik araçları olarak ele almakta ve kültürel diplomasi literatüründe sıklıkla makro düzeyde incelenen diplomatik stratejileri, mikro düzey kullanıcı deneyimleri üzerinden analiz etmeyi amaçlamaktadır. Araştırma, Türkiye'de öğrenim gören yabancı uyruklu üniversite öğrencilerinin dijital TV yayıncılığı aracılığıyla Türk dili ve kültürüyle kurdukları etkileşimi inceleyerek, kültürel diplomasi'nin bireysel düzeyde nasıl deneyimlendiğini ortaya koymayı hedeflemektedir.

Bu doğrultuda çalışma, dijital TV içeriklerinin yabancı öğrencilerin Türkçe öğrenme, kültürel uyum ve Türkiye'ye ilişkin algı geliştirme süreçlerine nasıl katkı sunduğunu nitel bir yaklaşımla ele almaktadır. Türkiye bağlamında gerçekleştirilen bu araştırma, kültürel diplomasi ve dijital medya literatürüne, devlet merkezli politikaların ötesine geçen ve gündelik medya pratiklerini merkeze alan ampirik bir katkı sunmayı amaçlamaktadır.

1. Kuramsal ve Kavramsal Çerçeve

Bu çalışma, dijital TV platformlarını kültürel diplomasinin dolaylı, gündelik ve medyalaşmış araçları olarak ele almakta; kuramsal olarak Joseph Nye'nin yumuşak güç (soft power) yaklaşımı ile medyalaşmış kültürel temas literatürü üzerine temellendirilmektedir. Kültürel diplomasi, bu çerçevede yalnızca devletlerin resmî kültürel tanıtım faaliyetleriyle sınırlı bir alan olarak değil; bireylerin gündelik medya tüketimi üzerinden deneyimlenen, müzakere edilen ve yeniden üretilen dinamik bir süreç olarak değerlendirilmektedir.

Joseph Nye'ye (2004) göre yumuşak güç, baskı ya da maddi teşvikten ziyade cazibe yoluyla etki üretme kapasitesini ifade etmektedir. Kültür, değerler ve politikaların çekiciliği, bu etki biçiminin temel kaynaklarını oluşturmaktadır. Güncel literatür, yumuşak gücün özellikle medya içerikleri ve dijital platformlar aracılığıyla dolaşıma girdiğini ve bireylerin algı, tutum ve duygusal yönelimleri üzerinde dolaylı fakat kalıcı etkiler ürettiğini ortaya koymaktadır (Nye, 2019; Pamment, 2021). Bu bağlamda görsel-işitsel medya, yumuşak gücün gündelik yaşam pratikleri içerisinde yeniden üretildiği temel alanlardan biri haline gelmiştir.

Medyalaşmış kültürel temas yaklaşımı ise kültürel etkileşimin yalnızca yüz yüze deneyimler aracılığıyla değil, medya temsilleri ve dijital içerikler üzerinden de gerçekleştiğini vurgulamaktadır. Dijital TV platformları aracılığıyla sunulan dizi, film ve belgesel gibi içerikler; dil kullanımı, toplumsal normlar ve gündelik yaşam pratiklerine ilişkin örtük öğrenme alanları yaratmakta, izleyicilerin farklı kültürlerle dolaylı fakat sürekli bir temas kurmasını mümkün kılmaktadır. Bu temas biçimi, kültürel diplomasinin resmî söylemlerden bağımsız olarak bireysel deneyimler üzerinden şekillenmesine olanak tanımaktadır.

Böylece kültürel diplomasi, devlet merkezli politikaların ötesine taşınarak, bireylerin gündelik medya pratikleri içerisinde deneyimlenen bir süreç olarak ele alınmaktadır.

Kültür Kavramı

Kültür, sosyal bilimlerde sabit ve homojen bir yapıdan ziyade, öğrenilen, aktarılan ve sürekli olarak yeniden üretilen dinamik bir anlam sistemi olarak ele alınmaktadır (Cuche, 2010; Geertz, 1973). Bu yaklaşım, kültürün yalnızca maddi üretim ya da davranış kalıplarıyla sınırlı olmadığını; bireylerin toplumsal ve sembolik etkileşimleri içerisinde şekillenen bağlamsal bir süreç olduğunu vurgulamaktadır.

Güncel literatür, kültürün dijitalleşme ve küreselleşme süreçleriyle birlikte medya ortamları aracılığıyla dolaşıma giren ve gündelik yaşam pratikleriyle iç içe geçen bir yapı kazandığını ortaya koymaktadır (Appadurai, 2013; Couldry & Hepp, 2017). Özellikle dijital platformlar, kültürel anlamların üretildiği, müzakere edildiği ve deneyimlendiği başlıca alanlar haline gelmiştir (Jenkins et al., 2013; Straubhaar, 2007).

Bu çalışma kapsamında kültür, dijital medya ortamları üzerinden deneyimlenen ve izleyici pratikleri aracılığıyla şekillenen etkileşimsel bir süreç olarak ele alınmaktadır. Dijital TV platformlarında sunulan içeriklerin, yabancı uyruklu üniversite öğrencilerinin Türk kültürüne ilişkin algı ve anlam üretim süreçlerinde önemli bir rol oynadığı varsayılmaktadır. Bu doğrultuda kültür, aktarılabilir bir unsurdan ziyade, gündelik medya tüketimi üzerinden deneyimlenen bir kültürel temas alanı olarak değerlendirilmektedir.

Bu dinamik ve etkileşimsel kültür anlayışı, kültürel üretimin diplomatik bir boyut kazanmasının kuramsal zeminini de oluşturmaktadır. Kültürün aktarılabilir, paylaşılabılır

ve sembolik değer taşıyan bir anlam sistemi olarak ele alınması, onu devletlerin uluslararası ilişkilerinde işlevsel bir kaynağa dönüştürmektedir. Bu çerçevede diplomasi kavramı ve kültürel diplomasi, söz konusu kültürel kaynakların dış politika hedefleri doğrultusunda yönetilmesini ve uluslararası kamuoyuyla paylaşılmasını ifade etmekte; yumuşak güç teorisinin somut uygulama alanlarından birini temsil etmektedir.

Diplomasi ve Kültürel Diplomasi Kavramı

Diplomasi, klasik yaklaşımlarda uzun süre devletler arası ilişkilerin resmî temsilciler aracılığıyla yürütülmesi olarak tanımlanmıştır (Nicolson, 1969). Ancak küreselleşme, dijitalleşme ve iletişim teknolojilerindeki gelişmelerle birlikte diplomasi, yalnızca devlet merkezli ve resmî temaslarla sınırlı bir alan olmaktan çıkarak, kültür, medya ve toplumsal etkileşim boyutlarını da kapsayan daha geniş bir yapıya evrilmiştir. Bu dönüşüm, kültürel diplomasi kavramının uluslararası ilişkiler literatüründe giderek daha görünür hale gelmesine zemin hazırlamıştır.

Kültürel diplomasi, bir ülkenin kültürel değerleri, dili ve kültürel üretimleri aracılığıyla yabancı kamuoylarıyla bağ kurmayı amaçlayan bir diplomasi yaklaşımı olarak tanımlanmaktadır (Cull, 2019). Tarihsel olarak kültürel diplomasi, dil eğitimi ve kültür enstitüleri gibi daha sınırlı ve seçkin hedef kitlelere yönelik araçlar üzerinden yürütülmüştür (Yağmurlu, 2019). Güncel çalışmalar ise kültürel diplomasi'nin dijital medya ve platformlar aracılığıyla daha geniş, heterojen ve gündelik kitlelere ulaştığını ortaya koymaktadır (Manor, 2019).

Kültürel diplomasi'nin kuramsal temelinde Joseph Nye'nin geliştirdiği yumuşak güç (soft power) yaklaşımı yer almaktadır. Bu kuramsal çerçevede kültürel diplomasi, yumuşak gücün en somut uygulama alanlarından birini oluşturmakta; kültürel değerlerin ve içeriklerin dolaşımı yoluyla ulusal çekiciliğin artırılmasını hedeflemektedir. Dijitalleşme süreciyle birlikte bu süreç, özellikle medya içerikleri ve görsel-işitsel platformlar aracılığıyla ivme kazanmaktadır (Nye, 2019; Pamment, 2021).

Bu bağlamda kültürel diplomasi, günümüzde yalnızca resmî kültürel aktarım faaliyetleriyle sınırlı bir alan olarak değil; dijital medya ortamlarında deneyimlenen, müzakere edilen ve bireylerin gündelik medya tüketimi üzerinden şekillenen dinamik bir süreç olarak ele alınmaktadır. Dijital TV platformları gibi görsel-işitsel mecralar, kültürel diplomasi'nin resmî olmayan ancak süregelen bir yumuşak güç alanı olarak işlemesine olanak tanımakta; izleyici deneyimi ve medya temsilleri üzerinden dolaylı fakat kalıcı etkiler üretmektedir.

Kültürel Diplomasi, Yumuşak Güç ve Medya

Joseph Nye'nin 1990'lı yılların başında geliştirdiği yumuşak güç kavramı, uluslararası ilişkiler literatüründe sert güce alternatif bir etki biçimi olarak öne çıkmış; özellikle kamu diplomasisi ve kültürel diplomasi tartışmalarının teorik zeminini güçlendirmiştir. Küreselleşmenin hız kazandığı bu dönemde, iletişim teknolojilerindeki gelişmeler devletlerin yalnızca siyasal ve ekonomik araçlarla değil, kültürel ve simgesel unsurlar aracılığıyla da etki üretmesini mümkün kılmıştır. Bu bağlamda kültür, dil, eğitim, sanat ve medya, kamu diplomasisinin temel bileşenleri arasında yer almaya başlamıştır.

Kültürel diplomasi'nin tarihsel gelişimi incelendiğinde, kavramın kökenlerinin ulus-devlet inşası ve milliyetçilik süreçleriyle yakından ilişkili olduğu görülmektedir (Paschalidis, 2009; Scott-Smith, 2010). Ulus devletler, kültürel diplomasi aracılığıyla kendi kültürel farklılıklarını, gelişmişlik düzeylerini ve uluslararası itibarlarını görünür kılmayı amaçlamışlardır. 17. ve 18. yüzyıllarda Fransız kültürünün Avrupa'daki belirleyici

etkisi, kültürün diplomatik bir araç olarak kullanımına erken bir örnek teşkil etmektedir. Benzer şekilde, Batılı ülkeler sömürgecilik sürecinde kültürel üretimlerini küresel ölçekte yayarak kültürel üstünlük kurma çabası içerisine girmiştir.

İkinci Dünya Savaşı sonrasında ise kültürel diplomasi, özellikle Amerika Birleşik Devletleri'nin öncülüğünde daha kurumsal bir yapı kazanmıştır. Marshall Planı kapsamında yürütülen kültürel ve eğitim temelli programlar, kültürel unsurların uluslararası yeniden yapılanma süreçlerindeki etkisini göstermiştir. Soğuk Savaş döneminde ABD ve Sovyetler Birliği arasında yaşanan ideolojik rekabet, sergiler, radyo yayınları, öğrenci değişim programları, müzik ve sanat etkinlikleri gibi kültürel araçlar üzerinden yürütülmüş; bu süreçte kültürel diplomasi, yumuşak gücün en görünür uygulama alanlarından biri haline gelmiştir (Cull, 2008).

Güncel literatür, kültürel diplomasinin bu tarihsel çerçevesinin dijital medya ortamlarıyla birlikte önemli bir dönüşüm geçirdiğini ortaya koymaktadır. Özellikle görsel-işitsel medya ve dijital yayın platformları, kültürel anlatıların uluslararası dolaşıma girmesinde merkezi bir rol üstlenmektedir. Manor (2019), dijital medya araçlarının kültürel diplomasiyi daha yatay, katılımcı ve çok aktörlü bir yapıya dönüştürdüğünü vurgulamaktadır. Benzer şekilde Pamment (2021), medya içeriklerinin artık yalnızca devletler tarafından değil, izleyici deneyimi ve gündelik medya tüketimi üzerinden de kültürel anlam ürettiğini belirtmektedir.

Bu bağlamda dijital televizyon platformları, kültürel diplomasinin çağdaş araçları arasında öne çıkmaktadır. Diziler, belgeseller, eğitsel programlar ve gündelik yaşamı yansıtan içerikler, izleyicilerin başka kültürlerle dolaylı temas kurmasını sağlamakta; bu temas, kültürel algıların ve ulusal imajların şekillenmesinde etkili olmaktadır (Straubhaar, 2007). Görsel-işitsel anlatı gücü sayesinde dijital TV içerikleri, yumuşak gücün kültürel boyutunu gündelik medya pratikleri içerisine yerleştirmekte ve kültürel diplomasi süreçlerini görünmez fakat kalıcı biçimde desteklemektedir.

Böylece kültürel diplomasi, tarihsel ve kuramsal bir kavram olmanın ötesinde, dijital medya ortamlarında deneyimlenen güncel bir pratik olarak ele alınmaktadır.

Kültürel Diplomasi Araçları ve Türkiye Örneği

Kültürel diplomasi, devletlerin kültürel kaynaklarını kullanarak yabancı kamuoylarıyla sürdürülebilir ilişkiler kurmayı amaçlayan çok katmanlı bir etkileşim alanı olarak değerlendirilmektedir. Günümüzde bu süreç, yalnızca resmî diplomatik girişimlerle sınırlı kalmamakta; kültür, eğitim, sanat, medya ve dijital platformlar aracılığıyla yürütülen bütüncül bir yapıya dönüşmektedir. Türkiye de kültürel diplomasiyi, dış politika stratejisinin önemli bir bileşeni olarak konumlandırmakta ve bu alanda çeşitli kurumsal araçlardan yararlanmaktadır.

Türkiye'nin kültürel diplomasi faaliyetleri, başta T.C. Dışişleri Bakanlığı olmak üzere farklı kamu kurumları ve yarı-kamusal yapılar aracılığıyla yürütülmektedir. Dışişleri Bakanlığı'nın koordinasyonunda gerçekleştirilen kültürel tanıtım faaliyetleri; yurtdışında düzenlenen kültür ve sanat etkinlikleri, film gösterimleri, sergiler, konserler ve konferanslar yoluyla Türkiye'nin kültürel görünürlüğünü artırmayı hedeflemektedir (T.C. Dışişleri Bakanlığı, 2022). Bu faaliyetler, kültürel diplomasinin klasik araçlarını temsil etmekle birlikte, günümüzde dijital mecralarla desteklenen hibrit bir yapıya evrilmiştir.

Türkiye'nin kültürel diplomasi alanındaki en önemli kurumsal aktörlerinden biri Yunus Emre Enstitüsü'dür. 2007 yılında kurulan Yunus Emre Enstitüsü, Türkçe öğretimi, kültürel etkinlikler ve akademik iş birlikleri yoluyla Türkiye'nin kültürel temsilini uluslararası alanda güçlendirmeyi amaçlamaktadır. Enstitü, 2020 sonrası dönemde dijitalleşme stratejilerini yoğunlaştırarak çevrim içi Türkçe öğretimi, dijital kültür içerikleri ve çevrim içi etkinlikler aracılığıyla daha geniş kitlelere ulaşmayı hedeflemiştir (Yunus Emre Enstitüsü, 2021). Bu dönüşüm, kültürel diplomasının dijital platformlar üzerinden yeniden yapılandığını göstermektedir.

Güncel literatür, kültürel diplomasının yalnızca kurumsal etkinlikler yoluyla değil, aynı zamanda medya içerikleri ve popüler kültür aracılığıyla da etkili biçimde yürütüldüğünü ortaya koymaktadır. Özellikle televizyon dizileri, filmler ve dijital yayın platformları, Türkiye'nin kültürel imajının uluslararası düzeyde şekillenmesinde önemli bir rol oynamaktadır (Yazar, 2020). Dijital TV platformları üzerinden sunulan içerikler, izleyicilere gündelik yaşam, toplumsal değerler ve kültürel kodlar hakkında dolaylı bir öğrenme alanı sunmakta; bu durum, kültürel diplomasının görünmez fakat etkili bir boyutunu oluşturmaktadır.

Bu bağlamda Türkiye örneği, kültürel diplomasının klasik araçlardan dijital medya temelli araçlara doğru genişleyen bir yapıya sahip olduğunu göstermektedir. Dijital TV platformları, Türkiye'nin kültürel anlatılarının uluslararası izleyicilere ulaşmasında tamamlayıcı bir rol üstlenmekte; özellikle yabancı uyruklu üniversite öğrencileri açısından kültürel temasın sürekliliğini sağlayan önemli bir mecra olarak öne çıkmaktadır.

2. Dijital TV Platformları ve Kültürel Diplomasi Bağlamı

Dijitalleşme, analog verilerin; metin, görüntü ve ses dâhil olmak üzere sayısal formata dönüştürülmesi süreci olarak tanımlanmaktadır (Parviainen et al., 2017). Ancak güncel literatürde dijitalleşme, yalnızca teknik bir dönüşüm olarak değil; toplumsal ilişkileri, kültürel pratikleri ve medya tüketim biçimlerini yeniden yapılandıran çok boyutlu bir süreç olarak ele alınmaktadır (Couldry & Hepp, 2017; Dijck et al., 2018). Bu dönüşüm, kitle iletişim araçlarının üretim, dağıtım ve tüketim süreçlerini köklü biçimde etkilemiştir.

Dijitalleşmeyle birlikte geleneksel medya mecraları olan gazete, dergi, radyo ve televizyon, içeriklerini internet tabanlı platformlara taşımış; böylece dijital yayıncılık pratikleri ortaya çıkmıştır. Dijital yayıncılık, yazılı ve görsel-işitsel içeriklerin dijital platformlar aracılığıyla kullanıcılara sunulmasını mümkün kılan bir medya üretim ve dağıtım biçimi olarak tanımlanmaktadır (Flew, 2018). Bu süreç, medya içeriklerinin zamandan ve mekândan bağımsız olarak tüketilmesini sağlamış; izleyici deneyimini daha kişiselleştirilmiş ve etkileşimli hale getirmiştir.

Televizyon, tarihsel olarak geniş kitlelere ulaşma kapasitesi ve uzun süreli izleyici bağlılığı yaratma potansiyeli nedeniyle kitle iletişim araçları arasında ayrıcalıklı bir konuma sahip olmuştur. Dijitalleşme süreciyle birlikte televizyon yayıncılığı da önemli bir dönüşüm geçirmiş; geleneksel yayın akışına dayalı model yerini, internet üzerinden erişilebilen dijital TV platformlarına bırakmaya başlamıştır. Netflix, Amazon Prime Video, Disney+, BluTV ve benzeri platformlar, kullanıcıların içeriklere istedikleri zaman ve mekânda erişmesini sağlayan "isteğe bağlı izleme" (on-demand viewing) modeliyle televizyon izleme pratiklerini yeniden tanımlamıştır (Lobato, 2019; Lotz, 2021).

Güncel çalışmalar, dijital TV platformlarının yalnızca teknik bir yayın alternatifi olmadığını; aynı zamanda kültürel anlatıların küresel ölçekte dolaşıma girdiği önemli kültürel alanlar

olduğunu ortaya koymaktadır (Straubhaar, 2007). Diziler, filmler, belgeseller ve eğitsel içerikler aracılığıyla sunulan bu anlatılar, izleyicilerin farklı kültürlerle dolaylı temas kurmasını sağlamakta ve kültürel algıların şekillenmesinde etkili olmaktadır. Bu yönüyle dijital TV platformları, kültürel diplomasının çağdaş ve görünmez araçları arasında değerlendirilmektedir.

Kültürel diplomasi bağlamında dijital TV platformları, ulusal kültürlerin gündelik medya tüketimi üzerinden deneyimlenmesine olanak tanımaktadır. Görsel-işitsel anlatı gücü sayesinde bu platformlar, dil kullanımı, toplumsal değerler, yaşam tarzları ve kültürel normlara ilişkin imgeleri izleyicilere doğal bir akış içerisinde sunmaktadır. Özellikle yabancı izleyiciler açısından dijital TV içerikleri, resmi tanıtım faaliyetlerinden farklı olarak daha samimi ve ikna edici bir kültürel temas alanı oluşturmaktadır (Pamment, 2021).

Bu çerçevede dijital TV platformları, kültürel diplomasının yumuşak güç boyutunu destekleyen etkili mecralar olarak öne çıkmaktadır. Algoritma temelli içerik önerileri, küresel erişim kapasitesi ve sürekli izlenebilirlik özellikleri, kültürel içeriklerin uzun vadeli ve kalıcı etkiler üretmesini mümkün kılmaktadır.

Dijital Yayıncılık ve Dijital TV Kavramı

Dijital televizyon (TV) yayıncılığı, görsel ve işitsel içeriklerin bilgisayar kodları aracılığıyla kablo, uydu ve özellikle internet üzerinden iletilmesini ifade etmektedir. Bu dönüşüm, yayıncılık, telekomünikasyon ve bilişim alanları arasındaki geleneksel sınırları büyük ölçüde ortadan kaldırmış; farklı hizmetlerin aynı dijital ortam üzerinden sunulmasına olanak tanımıştır (Şeker, 2009). Dijitalleşme süreciyle birlikte televizyon yayıncılığı, ev merkezli ve tek yönlü bir yapıdan çıkarak çoklu ekranlar üzerinden erişilebilen, etkileşimli ve kullanıcı odaklı bir yapıya evrilmiştir (Seçmen, 2019).

Geleneksel televizyon yayıncılığından farklı olarak dijital TV platformları, izleyicilere içerik üzerinde zaman, mekân ve seçim özgürlüğünü gösteren bir izleme deneyimi sunmaktadır. İsteğe bağlı yayın (video on demand – VOD), geri bildirim olanakları, program akışını belirleme, izle ve öde (pay-per-view) ve kişisel kayıt sistemleri (PVR) gibi uygulamalar, izleyicilerin medya tüketim pratiklerini kişiselleştirmesine imkân tanımaktadır (Taşdelen & Kesim, 2014). Bu özellikler, dijital televizyon yayıncılığını yalnızca teknik bir dönüşüm değil, aynı zamanda izleyici deneyimini merkeze alan kültürel bir değişim olarak da değerlendirmeyi mümkün kılmaktadır.

Güncel literatür, dijital TV yayıncılığını platformlaşma (platformization) sürecinin bir parçası olarak ele almaktadır. Dijital platformlar, yalnızca içerik dağıtım kanalları değil; aynı zamanda algoritmalar, kullanıcı verileri ve küresel dolaşım ağları aracılığıyla kültürel üretim ve tüketimi şekillendiren yapılar olarak tanımlanmaktadır (Dijck et al., 2018; Lotz, 2021). Bu bağlamda dijital TV platformları, kültürel anlatıların ulusal sınırların ötesine taşınmasında önemli bir rol üstlenmektedir.

Dijital TV Platformları ve Kültürel Aktarım

Dijital televizyon yayıncılığındaki en önemli gelişmelerden biri, Over-The-Top (OTT) TV hizmetlerinin yaygınlaşmasıdır. OTT platformları, televizyon içeriklerine internet üzerinden, herhangi bir kablo ya da uydu altyapısına ihtiyaç duyulmaksızın erişim imkânı sunmaktadır. Bu platformlar, kullanıcıların dizi, film ve belgesel gibi içerikleri istedikleri zaman ve istedikleri cihaz üzerinden izleyebilmesine olanak tanımaktadır (Lotz, 2017).

Netflix, Amazon Prime Video, Disney+, BluTV ve benzeri platformlar, OTT yayıncılığın küresel ölçekte en yaygın örnekleri arasında yer almaktadır (Sarı & Türker, 2021).

OTT tabanlı dijital TV platformları, yalnızca izleme pratiklerini dönüştürmekle kalmamış; aynı zamanda kültürel içeriklerin üretim, dolaşım ve tüketim biçimlerini de yeniden yapılandırmıştır. Bu platformlar, abonelik temelli modelleri, reklamsız içerik sunumları ve seri izleme (binge-watching) pratikleriyle izleyici bağlılığını artırmakta; kültürel anlatıların daha yoğun ve sürekli biçimde deneyimlenmesine olanak tanımaktadır (Lobato, 2019; Lotz, 2021).

Kültürel aktarım açısından bakıldığında dijital TV platformları, izleyicilere farklı toplumların gündelik yaşam pratiklerini, dil kullanım biçimlerini ve toplumsal değerlerini dolaylı yoldan deneyimleme imkânı sunmaktadır. Straubhaar'a (2007) göre dijital platformlar, kültürel yakınlık (cultural proximity) ilkesini yeniden üretmekte; izleyiciler, kendilerine kültürel olarak yakın hissettikleri içeriklere yönelirken aynı zamanda yeni kültürlerle temas kurabilmektedir. Bu durum, özellikle yabancı izleyiciler açısından dijital TV platformlarını önemli bir kültürel öğrenme ve uyum alanı haline getirmektedir.

Türkiye bağlamında OTT platformları; dizi, film, belgesel ve eğlence programları aracılığıyla Türk kültürünün uluslararası dolaşıma girmesinde etkili olmaktadır. Netflix, BluTV, Exxen, Gain, MUBI ve Disney+ gibi platformlar, Türkiye'de üretilen içerikleri küresel izleyiciyle buluşturmakta ve kültürel anlatıların dijital ortamda yayılmasını sağlamaktadır (Yazar, 2020). Bu yönüyle dijital TV platformları, kültürel aktarımın çağdaş ve etkili araçları arasında yer almaktadır.

Dijital TV Yayıncılığının Kültürel Diplomasi ile İlişkisi

İnternetin ortaya çıkışıyla birlikte diplomatik süreçlere devlet dışı aktörlerin ve medya platformlarının daha yoğun biçimde dâhil olduğu görülmektedir (Manor, 2019). Bu dönüşüm, kamu diplomasisi anlayışını da yeniden şekillendirmiş; geleneksel propaganda temelli yaklaşımlar yerini karşılıklı etkileşim, ikna ve kültürel temas odaklı stratejilere bırakmıştır.

Kamu diplomasisi, devletlerin yalnızca diğer devletlerle değil, doğrudan yabancı halklarla iletişim kurmayı ve onları etkilemeyi amaçlayan politikalar bütünü olarak tanımlanmaktadır (Nye, 2008). Bu süreçte geleneksel medya araçlarının yanı sıra dijital medya ve yayın platformları da önemli bir rol üstlenmiştir. Bu bağlamda dijital TV içerikleri, yumuşak güç mekanizmasının (Nye, 2004) güncel ve erişilebilir bir taşıyıcısına dönüşmektedir.

Güncel literatür, dijital TV platformlarının yumuşak gücün medya temelli taşıyıcıları arasında yer aldığını ortaya koymaktadır. Diziler, filmler ve belgeseller aracılığıyla sunulan kültürel temsiller, izleyicilerin bir ülkeye ilişkin algılarını, tutumlarını ve duygusal bağlarını şekillendirmektedir (Pamment, 2021; Straubhaar, 2007). Özellikle yabancı uyruklu izleyiciler açısından dijital TV içerikleri, resmi kültürel tanıtım faaliyetlerine kıyasla daha doğal ve ikna edici bir temas alanı oluşturmaktadır.

Bu bağlamda dijital TV yayıncılığı, kültürel diplomasinin görünmez ancak etkili araçlarından biri olarak değerlendirilebilir. Algoritma temelli içerik önerileri, sürekli erişilebilirlik ve küresel dolaşım kapasitesi sayesinde dijital TV platformları, kültürel anlatıların uzun vadeli ve kalıcı etkiler üretmesine olanak tanımaktadır.

İlgili Literatür ve Araştırmanın Konumlandırılması

Kültürel diplomasi literatüründe, dil öğretimi ve kültürel faaliyetlerin yumuşak güç üretimindeki rolü uzun süredir tartışılmaktadır. Özellikle görsel-ışitsel medya içerikleri, kültürel temsillerin uluslararası dolaşımını hızlandırarak kültürel diplomasının etkisini artıran araçlar arasında değerlendirilmektedir. Son yıllarda Türk televizyon dizileri ve dijital yayın platformları, Türkiye'nin kültürel diplomasisi bağlamında akademik çalışmalara daha fazla konu olmaya başlamıştır.

Bu bağlamda Ruiz-Cabrera, Sebastián ve Gürkan'ın (2023) çalışması, Türk televizyon dizilerinin Afrika ülkelerinde yumuşak güç aracı olarak nasıl işlediğini inceleyen önemli araştırmalardan biridir. Araştırma, Kenya, Mozambik ve Senegal örnekleri üzerinden Türk dizilerinin izleyicilerin Türkiye'ye yönelik algılarını nasıl şekillendirdiğini ele almakta; nitel mülakatlar aracılığıyla dizilerin kültürel yakınlık, merak ve olumlu ülke imajı üretiminde etkili olduğunu ortaya koymaktadır. Söz konusu çalışma, Türk dizilerinin uluslararası alandaki etkisini makro ölçekte ele alması bakımından literatüre önemli bir katkı sunmaktadır.

Benzer şekilde Zakaria'nın (2023) Endonezya bağlamında gerçekleştirdiği çalışma, Türk kültürel diplomasisini öğrenci hareketliliği üzerinden incelemektedir. Bu araştırma, Türkiye'de öğrenim gören Endonezyalı öğrencilerin hem Türkiye'yi tercih etme motivasyonlarını hem de Türkiye algısının oluşumunda kültürel ve medyatik unsurların rolünü analiz etmektedir. Çalışma, özellikle popüler kültür ve medya içeriklerinin, yükseköğretim tercihleri ve kültürel etkileşim süreçleri üzerindeki etkisini göstermesi açısından önemlidir.

Bununla birlikte mevcut literatürde, dijital TV platformlarının yabancı uyruklu üniversite öğrencilerinin kültürel uyum süreçlerindeki rolünü doğrudan ele alan çalışmaların sınırlı olduğu görülmektedir. Mevcut araştırmalar ağırlıklı olarak televizyon dizilerini ya da ulusal ölçekte kültürel diplomasi politikalarını merkeze almakta; bireysel izleyici deneyimleri ve gündelik medya tüketimi üzerinden kültürel uyum süreçlerini ayrıntılı biçimde incelememektedir (Yazar, 2020).

Bu çalışma, söz konusu boşluktan hareketle, dijital TV platformlarını yabancı uyruklu üniversite öğrencilerinin gündelik medya deneyimleri üzerinden ele almakta ve kültürel diplomasiyi bireysel düzeyde deneyimlenen bir süreç olarak analiz etmektedir. Türkiye'de öğrenim gören yabancı öğrencilerin dijital TV platformları aracılığıyla Türk dili, kültürü ve toplumsal yaşamına nasıl uyum sağladığını inceleyen bu araştırma, kültürel diplomasiyi yalnızca politika ve içerik üretimi düzeyinde değil, alımlama ve deneyim boyutunda ele alması bakımından literatüre özgün bir katkı sunmayı amaçlamaktadır.

Bu kuramsal perspektiften hareketle çalışma, yumuşak güç, kültürel diplomasi, dijital TV yayıncılığı ve medyalaşmış kültürel temas kavramlarını birbirini tamamlayan katmanlı bir analitik çerçeve olarak bütünleştirmektedir. Bu çerçevede yumuşak güç ilkesi kültürel diplomasının stratejik temelini; kültürel diplomasi ise dijital TV platformları aracılığıyla bireysel temas deneyimlerine dönüşen somut bir süreci temsil etmektedir. Medyalaşmış kültürel temas yaklaşımı bu zincirin son halkasını oluşturmakta ve yabancı uyruklu üniversite öğrencilerinin gündelik ekran deneyimlerini kültürel diplomasının mikro düzeydeki yansımaları olarak analiz etmeyi mümkün kılmaktadır.

3. Yöntem

Araştırma Soruları

Bu çalışma, dijital TV yayıncılığının kültürel diplomasi bağlamında nasıl bir rol üstlendiğini, Türkiye’de öğrenim gören yabancı uyruklu üniversite öğrencilerinin deneyimleri üzerinden incelemeyi amaçlamaktadır. Bu doğrultuda araştırma, dijital TV yayınlarının yabancı öğrencilerin kültürel uyum, dil öğrenimi ve sosyal yaşama katılım süreçlerine etkisini anlamaya odaklanmaktadır. Çalışmanın temel araştırma sorusu, dijital TV yayınlarının kültürel diplomasi kapsamında nasıl bir işlev gördüğünü ortaya koymaktır. Bu ana soruya bağlı olarak aşağıdaki alt araştırma soruları oluşturulmuştur:

S.1. Dijital TV yayınları, yabancı uyruklu üniversite öğrencilerinin Türk kültürüne ve Türkçeye uyum süreçlerinde bireysel deneyimlerini nasıl etkilemektedir?

S.2. Katılımcılar hangi tür dijital TV içeriklerini daha sık tercih etmekte ve bu içeriklerin kültürel etkilerini nasıl değerlendirmektedir?

S.3. Dijital TV yayınları, yabancı uyruklu öğrencilerin Türkçe öğrenme sürecine hangi yönlerden katkı sağlamaktadır?

S.4. Dijital TV yayınları, katılımcıların Türkiye’deki sosyal yaşama uyum süreçlerinde nasıl bir rol oynamaktadır?

S.5. Dijital TV yayınları, katılımcıların Türk kültürünü anlama, benimseme ve paylaşma süreçlerindeki bilişsel ve duygusal etkileşimlerini nasıl etkilemektedir?

S.6. Katılımcılar izledikleri dijital TV içeriklerinin duygusal etkilerini nasıl tanımlamakta ve bu etkiler kültürel diplomasi bağlamında nasıl değerlendirilebilir?

Araştırma Deseni ve Yaklaşımı

Bu çalışmada, araştırma sorularına yanıt verebilmek amacıyla nitel araştırma yaklaşımı benimsenmiştir. Nitel araştırma, bireylerin deneyimlerini, algılarını ve anlamlandırma süreçlerini kendi toplumsal bağlamları içerisinde ele almayı amaçlayan yorumlayıcı bir araştırma yaklaşımıdır (Neuman, 2014). Bu yaklaşım, özellikle kültürel uyum, algı ve deneyim gibi öznel boyutları içeren araştırmalarda derinlemesine veri elde edilmesine olanak sağlamaktadır (Yıldırım & Şimşek, 2018).

Araştırma deseni olarak durum çalışması tercih edilmiştir. Durum çalışması, belirli bir olgunun ya da grubun, kendi bağlamı içerisinde derinlemesine incelenmesini sağlayan bir araştırma desendir (Creswell & Creswell, 2018). Bu çalışmada durum çalışması deseni, yabancı uyruklu üniversite öğrencilerinin dijital TV yayıncılığı aracılığıyla Türk kültürüne uyum deneyimlerini çok boyutlu olarak analiz edebilmek amacıyla kullanılmıştır.

Çalışma Grubu

Araştırmanın çalışma grubunu, Türkiye’de öğrenim gören ve dijital TV yayın platformlarını aktif olarak kullandığını belirten yabancı uyruklu üniversite öğrencileri oluşturmaktadır. Katılımcılar, araştırmanın amacına uygun olarak amaçlı örnekleme yöntemiyle seçilmiştir.

Çalışma grubunu, Türkçe öğrenme veya Türkçe dil becerilerini geliştirme sürecinde olan ve Türk kültürüne ilgi duyduğunu ifade eden toplam 12 yabancı uyruklu öğrenci oluşturmaktadır. Katılımcılar cinsiyet, yaş ve eğitim düzeyi açısından çeşitlilik gözetilerek belirlenmiştir. Buna göre çalışma grubunda altı kadın ve altı erkek katılımcı yer almaktadır. Katılımcıların yaş dağılımı 18–25, 26–30 ve 31 yaş ve üzeri olmak üzere üç gruba ayrılmış;

her yaş grubundan dört katılımcı örnekleme dâhil edilmiştir. Eğitim düzeyleri açısından ise lisans, yüksek lisans ve doktora düzeylerinde öğrenim gören katılımcılar çalışmaya dahil edilmiş ve her gruptan dörder öğrenci seçilmiştir.

Katılımcılar araştırma sürecinde gizlilik ilkesine uygun olarak Ö1, Ö2, ..., Ö12 şeklinde kodlanmıştır.

Tablo 1. Katılımcı Profil Bilgileri

Katılımcı Kodu	Ülke / Milliyet	Eğitim Düzeyi	Türkiye'de Bulunma Süresi	Türkçe Yeterlilik Düzeyi
Ö1	Burkina Faso	Doktora	11 yıl	C1
Ö2	Fildişi Sahili	Doktora	13 yıl	C1
Ö3	İran	Doktora	3 yıl	C1
Ö4	Tunus	Doktora	6 yıl	C1
Ö5	Komor	Yüksek Lisans	8 yıl	C1
Ö6	Suriye	Yüksek Lisans	7 yıl	C1
Ö7	Mali	Yüksek Lisans	8 yıl	C1
Ö8	Kamerun	Yüksek Lisans	4 yıl	C1
Ö9	Somali	Lisans	3 yıl	C1
Ö10	Çad	Lisans	2 yıl	C1
Ö11	Mali	Lisans	2 yıl	C1
Ö12	Nijer	Lisans	4 yıl	C1

Veri Toplama Süreci ve Aracı

Araştırmada veri toplama aracı olarak yarı yapılandırılmış görüşme tekniği kullanılmıştır. Yarı yapılandırılmış görüşmeler, araştırmacıya belirli bir çerçeve sunarken katılımcıların deneyimlerini ayrıntılı biçimde ifade edebilmelerine olanak tanımaktadır. Görüşmeler, araştırma soruları doğrultusunda hazırlanan açık uçlu sorular aracılığıyla gerçekleştirilmiştir.

Görüşmeler katılımcıların onayı alınarak çevrimiçi olarak gerçekleştirilmiş, ses kaydı alınmış ve daha sonra birebir yazıya dökülmüştür. Elde edilen görüşme verileri analiz sürecine hazır hale getirilmiştir.

Veri Analizi

Araştırma kapsamında elde edilen veriler, tematik analiz yöntemi kullanılarak analiz edilmiştir. Tematik analiz, nitel verilerdeki örüntüleri sistematik biçimde tanımlamayı ve raporlamayı amaçlayan esnek bir yaklaşım olup bu çalışmada Braun ve Clarke'ın (2006) altı aşamalı modeli temel alınmıştır. Analiz sürecinde MAXQDA nitel veri analiz programından yararlanılmıştır.

Analiz süreci birbirini izleyen altı aşamada yürütülmüştür: **(1)** Görüşme ses kayıtları birebir yazıya dökülmüş ve araştırmacı tarafından defalarca okunarak verilerle genel bir aşinalık sağlanmıştır. **(2)** Sistematik açık kodlama gerçekleştirilmiş; her anlam birimine betimleyici bir kod atanmıştır. **(3)** Anlamsal yakınlık taşıyan kodlar bir araya getirilmiş ve olası temalar oluşturulmuştur. **(4)** Temalar tüm veri kümesiyle yeniden karşılaştırılarak gözden geçirilmiş; bazı temalar birleştirilmiş ya da yeniden adlandırılmıştır. **(5)** Her tema kesin biçimde tanımlanmış ve analitik çerçevesi oluşturulmuştur. **(6)** Bulgular araştırma soruları doğrultusunda yazıya dökülmüştür.

Görüşmelerden elde edilen verilerin yeni kodlar üretmeksizin tekrarlanmaya başlamasıyla veri doygunluğuna ulaşılmış; bu noktanın 12 katılımcıyla gerçekleştirilen görüşmeler kapsamında sağlandığı değerlendirilmiştir.

Kodlama güvenilirliğini artırmak amacıyla araştırmacı tarafından gerçekleştirilen kodlama, nitel araştırma alanında deneyimli bir uzman tarafından bağımsız olarak gözden geçirilmiştir. Karşılaştırma sonucunda kodlama tutarsızlıkları tartışılmış ve uzlaşya varılarak nihai temalar belirlenmiştir.

Araştırmanın Kapsamı ve Sınırlılıkları

Bu çalışmanın kapsamı ve sınırlılıkları aşağıdaki şekilde belirlenmiştir:

- Araştırma kapsamında kullanılan görüşme soruları, kültürel diplomasi ve dijital TV yayıncılığı bağlamında hazırlanmıştır.
- Araştırma, dijital TV yayın platformları ile sınırlı tutulmuştur.
- İnceleme alanı, OTT tabanlı dijital TV platformları (Netflix, BluTV, Exxen gibi) ile Türkiye’de yayın yapan geleneksel televizyon kanallarının dijital platformlarını kapsamaktadır.
- Araştırma, Türkiye sınırları içerisinde yaşayan yabancı uyruklu üniversite öğrencileriyle sınırlıdır.

Etik Kurul İzni

İbn Haldun Üniversitesi Sosyal ve Beşeri Bilimler Bilimsel Araştırma ve Yayın Etiği Kurulu’nun 20.01.2026 tarihli toplantısında alınan 2026/01-16 sayılı karar çerçevesinde çalışma etik açıdan bir sakınca içermemektedir.

4. Bulgular

Bu araştırmada elde edilen nitel veriler, tematik analiz yöntemi kullanılarak çözümlenmiş ve analiz sürecinde ortaya çıkan bulgular altı ana tema altında yapılandırılmıştır. Söz konusu temalar, yabancı uyruklu üniversite öğrencilerinin dijital TV yayıncılığı ile kurdukları ilişkiyi kültürel diplomasi bağlamında çok boyutlu biçimde anlamayı amaçlayan analitik bir çerçeve sunmaktadır. Temalar, katılımcıların dijital medya kullanım pratiklerinden başlayarak dil öğrenimi, gündelik yaşam deneyimleri, kültürel uyum süreçleri ve Türkiye’ye ilişkin algılarının oluşumuna uzanan bir etki zincirini görünür kılmaktadır.

Bu bağlamda belirlenen temalar şunlardır: **(1)** Sık kullanılan dijital TV platformları, **(2)** Tercih edilen içerik türleri, **(3)** Dijital TV yayınlarının gündelik yaşama etkisi, **(4)** Türkçe öğrenme sürecine katkıları, **(5)** Türkiye’de sosyal uyum sürecine etkisi ve **(6)** Türkiye imajının oluşumuna ilişkin algılar. Bu temalar, dijital TV yayıncılığının yalnızca bir medya tüketim pratiği değil, aynı zamanda kültürel diplomasi bağlamında dolaylı fakat etkili bir etkileşim alanı sunduğunu göstermektedir.

Araştırma bulguları, dijital TV yayıncılığının kültürel diplomasi bağlamında çok katmanlı bir etki yapısı oluşturduğunu ortaya koymaktadır. Bu yapıda dijital TV platformları aracılığıyla sunulan içerikler; dil öğrenimi, gündelik yaşam deneyimleri, kültürel uyum ve ülke imajı olmak üzere dört temel alan üzerinde birbirini destekleyen etkiler üretmektedir. Bu çerçevede dijital TV yayıncılığı, yabancı öğrenciler açısından hem bilişsel hem de duygusal düzeyde kültürel temasın gerçekleştiği bütüncül bir mecra olarak konumlanmaktadır.

Bu bölümde bulgular, belirlenen temalar doğrultusunda sistematik biçimde ele alınmakta; her tema, katılımcı ifadeleri ve analiz bulguları ışığında kültürel diplomasi perspektifiyle yorumlanmaktadır.

Sık Kullanılan Platformlara İlişkin Bulgular

Katılımcıların dijital TV platformu tercihlerine ilişkin bulgular, yabancı uyruklu üniversite öğrencilerinin kültürel uyum ve dil öğrenme süreçlerinde erişilebilirlik, içerik çeşitliliği ve gündelik yaşam temsillerinin belirleyici olduğunu göstermektedir. Bulgular, küresel ölçekte yaygın kullanılan dijital platformların, yerel dijital TV platformlarına kıyasla daha yoğun biçimde tercih edildiğine işaret etmektedir. Bu durum, katılımcıların yalnızca hedef kültüre özgü içeriklere değil, aynı zamanda algoritmik öneriler ve çok dilli içerik seçenekleri aracılığıyla sunulan esnek ve kişiselleştirilmiş medya ortamlarına yöneldiğini ortaya koymaktadır. Platform tercihlerindeki bu yoğunlaşma, dijital TV yayıncılığının kültürel diplomasi bağlamında dolaylı fakat etkili bir kültürel temas alanı sunduğunu göstermektedir. Dolayısıyla sık kullanılan platformlar teması, dijital TV yayıncılığının kültürel aktarım süreçlerindeki işlevini anlamak açısından temel bir gösterge niteliği taşımaktadır.

Katılımcıların platform tercihleri incelendiğinde, YouTube, Netflix ve Exxen'in belirgin biçimde öne çıktığı görülmektedir. Bu platformlar, katılımcıların büyük çoğunluğu tarafından düzenli olarak kullanılmakta; özellikle dil öğrenimine yönelik içerikler, günlük yaşamı yansıtan diziler ve belgeseller aracılığıyla kültürel temas sağlamaktadır. Yerli dijital TV platformları ve geleneksel televizyon kanallarının dijital uzantılarının ise daha sınırlı sayıda katılımcı tarafından tercih edildiği tespit edilmiştir. Bu durum, yabancı uyruklu öğrencilerin platform seçimlerinde içerik çeşitliliği, erişim kolaylığı ve kişiselleştirilmiş öneri sistemlerinin belirleyici olduğunu göstermektedir. Bu bulgular, dijital TV platformlarının kültürel diplomasinin resmî olmayan, gündelik ve süregelen bir yumuşak güç alanı olarak işlediğini göstermektedir.

Tercih Edilen İçerikler

Tercih edilen içeriklere ilişkin bulgular, dijital TV kullanımının yabancı uyruklu üniversite öğrencileri açısından yalnızca boş zaman etkinliği olmadığını; dil öğrenimi, kültürel anlamlandırma ve gündelik yaşama uyum süreçlerini destekleyen işlevsel bir araç olarak değerlendirildiğini göstermektedir. Katılımcıların içerik tercihleri, özellikle Türkçenin gündelik kullanımına temas eden videolar ile Türk kültürünü ve toplumsal yaşamı görünür kılan programlar etrafında yoğunlaşmaktadır. Bu durum, dijital TV içeriklerinin resmî dil öğretimi dışında, doğal ve bağlamsal bir öğrenme ortamı sunduğuna işaret etmektedir.

Katılımcıların görüşleri incelendiğinde, tercih edilen içeriklerin ağırlıklı olarak dilbilgisi ve dil pratiğine yönelik videolar, Türk kültürü ve geleneklerini yansıtan programlar, Türk müziği ve sanata ilişkin içerikler ile yemek tarifleri ve mutfak kültürüne odaklandığı görülmektedir. Günlük konuşma kalıplarını içeren videolar ve pratik dil kullanımına yönelik içerikler, katılımcılar tarafından Türkçe konuşma becerilerini geliştiren ve günlük yaşamda iletişimi kolaylaştıran önemli unsurlar olarak değerlendirilmektedir. Bu içeriklerin, dil öğrenimini soyut bir süreç olmaktan çıkararak gündelik yaşam pratikleriyle ilişkilendirdiği ifade edilmektedir.

Türk müziği, sanat ve mutfak kültürüne ilişkin içeriklerin ise dil öğrenme sürecini daha eğlenceli, motive edici ve sürdürülebilir hale getirdiği görülmektedir. Katılımcılar, bu

tür içerikler aracılığıyla yalnızca yeni kelimeler öğrenmediklerini, aynı zamanda Türk kültürünü daha yakından tanıma fırsatı bulduklarını belirtmektedir. Bu bağlamda dijital TV içeriklerinin, bilişsel öğrenmenin yanı sıra duygusal bağ kurma ve kültürel yakınlık geliştirme süreçlerini de desteklediği söylenebilir.

Bu bulgular, dijital TV yayıncılığının kültürel diplomasi açısından dolaylı fakat etkili bir rol üstlendiğini ortaya koymaktadır. Tercih edilen içerikler aracılığıyla yabancı uyruklu öğrenciler, Türk kültürünü gündelik yaşam, sanat, müzik ve mutfak pratikleri üzerinden deneyimlemekte; bu deneyim, kültürel uyum sürecini kolaylaştıran bir etkileşim alanı oluşturmaktadır.

Katılımcıların bu temaya ilişkin görüşlerinden bazıları aşağıda sunulmuştur:

“Dilbilgisi videolarını takip etmek, dil öğrenimimde büyük bir yardımcı oluyor. Pratik konuşma teknikleri ve günlük dil kullanımı üzerine odaklanan içerikler, Türkçe konuşma becerilerimi geliştirmemde etkili.” (Ö1)

“Günlük konuşma pratiklerini içeren videolar sayesinde hem dilimi güçlendiriyorum hem de Türkçe konuşma becerilerimi arttırarak günlük yaşamda rahatça iletişim kurabiliyorum.” (Ö5)

“Türk müziği ile ilgili içerikleri takip etmek, dil öğrenimimi eğlenceli hale getiriyor. Hem yeni kelimeler öğreniyorum hem de Türk müziğini daha yakından tanıma şansı buluyorum.” (Ö4)

“Yemektarifleri ve mutfak kültürü ile ilgili içerikler, Türk mutfağını keşfetmemde bana rehberlik ediyor. Hem dil öğrenimi hem de kültürel deneyim kazanmak adına bu içerikler benim için çok değerli.” (Ö8)

Katılımcıların içerik tercihleri, dijital TV yayıncılığının kültürel diplomasiyi doğrudan aktarım yerine izleyici deneyimi ve gündelik medya pratikleri üzerinden işleyen dolaylı bir etkileşim alanı olarak yapılandırıldığını ortaya koymaktadır.

Yaşantıya Etkisi

Yaşantıya etkisi teması, dijital TV yayıncılığının yabancı uyruklu üniversite öğrencilerinin Türkiye’deki gündelik yaşam deneyimlerini nasıl şekillendirdiğini ortaya koymaktadır. Bu tema kapsamında elde edilen bulgular, dijital TV içeriklerinin yalnızca dilsel kazanımlarla sınırlı kalmadığını; katılımcıların günlük yaşam pratiklerini anlamlandırma, toplumsal davranışları yorumlama ve yeni alışkanlıklar edinme süreçlerinde de belirleyici bir rol oynadığını göstermektedir.

Katılımcılar, dijital TV platformlarında izledikleri içerikleri gündelik yaşamla ilişkilendirdiklerini ve bu içeriklerin Türkiye’deki sosyal çevreyi daha iyi anlamalarına katkı sağladığını ifade etmektedir. Özellikle diziler, belgeseller ve gündelik yaşamı konu alan programlar aracılığıyla Türk toplumundaki iletişim biçimleri, kişiler arası ilişkiler ve davranış kalıpları hakkında fikir edindikleri görülmektedir. Bu durum, dijital TV içeriklerinin yabancı öğrenciler için örtük bir toplumsal rehber işlevi gördüğünü ortaya koymaktadır.

Bulgular, dijital TV içeriklerinin katılımcıların günlük yaşamda karşılaştıkları durumlara yönelik beklenti ve tutumlarını da etkilediğini göstermektedir. Katılımcılar, izledikleri içerikler sayesinde Türk toplumuna ilişkin sahip oldukları bazı ön yargıların değiştiğini,

sosyal etkileşimlerde kendilerini daha güvende ve rahat hissettiklerini dile getirmektedir. Bu bağlamda dijital TV yayıncılığı, katılımcıların Türkiye'deki yaşantılarını yalnızca gözlemlemelerine değil, aynı zamanda bu yaşantının bir parçası haline gelmelerine katkı sunmaktadır.

Katılımcıların bu temaya ilişkin görüşlerinden bazıları aşağıda sunulmuştur:

"Türkçe öğrenimi benim için hayati bir konu. Günlük yaşamda karşılaştığım Türkçe kelimeleri öğrenmek ve kullanmak, iletişimimde büyük bir fark yaratıyor. Dil pratiği yaparak hem konuşma becerilerimi geliştiriyorum hem de yerel halkla daha iyi iletişim kurabiliyorum. Ayrıca, Türklerin davranışlarını anlamak da benim için sosyal uyum sürecinde önemli bir faktör." (Ö1)

"Ben genellikle YouTube'u tercih ediyorum çünkü orada günlük hayatla ilgili içerikler ve Türk kültürü hakkında videolar izleyerek Türkiye'deki yaşamı daha iyi anlamaya çalışıyorum." (Ö6)

"Türk kültürüne dair belgesel ve dizileri izlemek, Türkiye'deki yaşam tarzını anlamama yardımcı oluyor. Bu sayede kendimi burada yaşarken daha rahat hissediyorum." (Ö7)

Bu bağlamda dijital TV yayıncılığı, yabancı uyruklu öğrencilerin Türkiye'deki gündelik yaşama ilişkin deneyimlerini yalnızca gözlem düzeyinde bırakmamakta, bu deneyimleri anlamlandırmalarını ve içselleştirmelerini sağlayarak kültürel diplomasi süreçlerine örtük bir katkı sunmaktadır. Bu bulgular, dijital TV içeriklerinin yabancı öğrenciler açısından yalnızca bir medya tüketim pratiği değil, toplumsal davranışların ve kültürel normların öğrenildiği medyalaşmış bir kültürel temas alanı sunduğunu göstermektedir.

Türkçe Öğrenimine İlişkin Bulgular

Türkçe öğrenimine ilişkin bulgular, dijital TV platformlarının yabancı uyruklu üniversite öğrencileri için resmî dil öğretimi süreçlerini tamamlayan ve gündelik pratikler üzerinden öğrenmeyi destekleyen bir öğrenme ortamı sunduğunu göstermektedir. Katılımcılar, dijital TV içeriklerini Türkçe öğrenme sürecinde yardımcı bir araç olarak değerlendirmekte; bu içeriklerin dil becerilerini geliştirme, kelime dağarcığını genişletme ve dinleme-anlama yetilerini güçlendirme açısından önemli katkılar sağladığını ifade etmektedir.

Katılımcıların görüşleri incelendiğinde, Türkçe öğrenimine yönelik içerik tercihlerinin özellikle günlük konuşma diline odaklanan videolar, dilbilgisi anlatımları, dizi ve programlardaki doğal diyaloglar etrafında yoğunlaştığı görülmektedir. Dijital platformların sunduğu içerik çeşitliliği, katılımcıların kendi ilgi alanlarına ve dil yeterlilik düzeylerine uygun içeriklere kolaylıkla erişmelerine olanak tanımaktadır. Bu durum, öğrenme sürecinin daha kişisel, esnek ve sürdürülebilir bir yapıya kavuşmasına katkı sağlamaktadır.

Bulgular, dijital TV platformlarının teknik ve yapısal özelliklerinin de Türkçe öğrenimini desteklediğini ortaya koymaktadır. İçeriklere sürekli ve kolay erişim imkânı, çevrimdışı izleme seçenekleri, kullanıcı dostu arayüzler ve öneri algoritmaları, katılımcıların öğrenme motivasyonunu artıran unsurlar arasında yer almaktadır. Ayrıca yorum yapma ve geri bildirim alma gibi etkileşim olanaklarının, katılımcılar arasında deneyim paylaşımını teşvik ettiği ve öğrenme sürecini sosyal bir boyuta taşıdığı görülmektedir.

Katılımcılar, dijital TV içerikleri aracılığıyla Türkçeyi yalnızca kurallar bütünü olarak değil, kültürel bağlamı içerisinde kullanılan canlı bir dil olarak deneyimlediklerini belirtmektedir.

Dizi, müzik ve gündelik yaşamı yansıtan içerikler sayesinde dilin doğal kullanım biçimlerine maruz kalmanın, öğrenme sürecini kolaylaştırdığı ifade edilmektedir. Bu bağlamda dijital TV platformları, yabancı uyruklu öğrencilerin Türkçe öğrenme sürecinde hem bilişsel hem de duyuşsal düzeyde destekleyici bir rol üstlenmektedir.

Katılımcıların bu temaya ilişkin görüşlerinden bazıları aşağıda sunulmuştur:

“Tercih ettiğim içeriklerin başında dil öğrenimine yönelik videolar geliyor. Türkçe gramer kuralları anlatıldığı videolar ve günlük hayatta kullanılan ifadeleri içeren içerikler, öğrenim sürecimi destekliyor.” (Ö3)

“Dil öğrenimine odaklı içerikler benim için çok önemli. Ayrıca Türk kültürünü anlamama yardımcı olan belgeseller ve günlük yaşamı yansıtan diziler de izliyorum.” (Ö4)

“Türkçe müzik videoları ve şarkılar benim için büyük bir motivasyon kaynağı. Bu sayede hem dilimi geliştiriyorum hem de Türk kültürünü daha yakından tanıyorum.” (Ö5)

“Platformların kullanıcı dostu olması ve içeriklere kolay erişim sağlaması, Türkçe öğrenme sürecimde süreklilik kazanmama yardımcı oluyor.” (Ö9)

Bu durum, dijital TV platformlarının yumuşak gücün dilsel ve kültürel boyutunu gündelik izleme pratikleri üzerinden destekleyen işlevsel araçlar olarak çalıştığını ortaya koymaktadır.

Türkiye’ye Uyum Sürecine Etkisi

Türkiye’ye uyum sürecine ilişkin bulgular, dijital TV yayıncılığının yabancı uyruklu üniversite öğrencilerinin sosyal çevreyle bağ kurma, toplumsal normları anlama ve aidiyet duygusu geliştirme süreçlerinde destekleyici bir rol üstlendiğini göstermektedir. Bu tema kapsamında dijital TV içerikleri, katılımcıların Türkiye’deki sosyal yaşama katılımını kolaylaştıran ve toplumsal ilişkileri anlamlandırmalarına yardımcı olan bir aracı unsur olarak öne çıkmaktadır.

Katılımcılar, dijital TV platformlarında izledikleri içeriklerin Türkiye’deki gündelik sosyal pratikler, kişiler arası ilişkiler ve toplumsal davranış biçimleri hakkında farkındalık kazanmalarını sağladığını ifade etmektedir. Özellikle diziler ve gündelik yaşamı konu alan programlar aracılığıyla sosyal etkileşim biçimlerini gözlemleme imkânı bulan katılımcıların, bu gözlemleri kendi sosyal deneyimlerine aktardıkları görülmektedir. Bu durum, dijital TV içeriklerinin sosyal uyum sürecinde örtük bir öğrenme alanı sunduğunu ortaya koymaktadır.

Bulgular, dijital TV içeriklerinin katılımcıların sosyal çevre oluşturma ve toplumsal yaşama katılım süreçlerini de olumlu yönde etkilediğini göstermektedir. Katılımcılar, Türk arkadaşlarıyla kurdukları ilişkilerde ve sosyal etkinliklere katılımda kendilerini daha rahat hissettiklerini; dijital medya aracılığıyla edindikleri kültürel ve toplumsal bilgiler sayesinde sosyal ortamlarda daha özgüvenli davrandıklarını belirtmektedir. Bu bağlamda dijital TV yayıncılığı, katılımcıların Türkiye’de geçirdikleri süre boyunca sosyal aidiyet duygusunu güçlendiren bir etkileşim alanı oluşturmaktadır.

Türkiye’ye uyum sürecine ilişkin bu bulgular, dijital TV platformlarının yalnızca bilgi aktaran bir mecra değil, aynı zamanda yabancı uyruklu öğrencilerin sosyal çevreyle

bütünleşmelerini kolaylaştıran bir kültürel aracı işlevi gördüğünü göstermektedir. Dijital TV içerikleri aracılığıyla geliştirilen bu sosyal uyum, kültürel diplomasi bağlamında Türkiye'nin kültürel temsiline yönelik olumlu algıların oluşmasına da zemin hazırlamaktadır.

Katılımcıların bu temaya ilişkin görüşlerinden bazıları aşağıda sunulmuştur:

"Başta zorlanmıştım ama Türkçe konuşarak çevremle iletişim kurduğumda insanlar daha sıcak davranıyor. Dil bilmek ve kültürü tanımak, Türkiye'deki sosyal yaşama daha çabuk adapte olmamı sağladı." (Ö5)

"Günlük hayatta Türkçe konuşarak alışveriş yapmak ve insanlarla iletişim kurmak beni hem dil öğreniminde ilerletti hem de çevremle daha iyi ilişki kurmamı sağladı." (Ö9)

"Türk arkadaşlarımla düzenlediğimiz etkinliklere katılmak, burada kendimi daha ait hissetmeme yardımcı oldu. Bu süreçte dijital platformlardan izlediklerim de sosyal uyumumu kolaylaştırdı." (Ö10)

Elde edilen bulgular, dijital TV yayıncılığının kültürel diplomasının bireysel düzeyde deneyimlenen ve sosyal uyumu kolaylaştıran bir boyutunu görünür kıldığını göstermektedir.

Türkiye İmajına İlişkin Bulgular

Türkiye imajına ilişkin bulgular, dijital TV yayıncılığının yabancı uyruklu üniversite öğrencilerinin Türkiye'ye yönelik algılarının oluşumunda ve dönüşümünde etkili bir rol oynadığını göstermektedir. Katılımcılar, dijital TV platformları aracılığıyla izledikleri film, dizi ve belgesellerin Türkiye'ye dair sahip oldukları ön yargıları sorgulamalarına ve zaman içerisinde bu algıları yeniden şekillendirmelerine katkı sağladığını ifade etmektedir. Bu bağlamda dijital TV içerikleri, Türkiye'nin kültürel, tarihsel ve toplumsal yapısına ilişkin daha bütüncül bir bakış açısı geliştirilmesine olanak tanımaktadır.

Katılımcıların görüşleri, dijital TV yayıncılığı aracılığıyla sunulan görsel-işitsel içeriklerin Türkiye'yi yalnızca turistik veya yüzeysel bir temsil üzerinden değil, gündelik yaşam pratikleri ve toplumsal çeşitlilik bağlamında tanımayı mümkün kıldığını ortaya koymaktadır. Özellikle belgeseller ve kültürel temalı yapımlar, katılımcıların Türkiye'nin tarihine, kültürel mirasına ve toplumsal dinamiklerine dair farkındalık kazanmalarında etkili olmaktadır. Bu içerikler, Türkiye'ye ilişkin algının daha gerçekçi ve olumlu bir zeminde şekillenmesini desteklemektedir.

Bulgular, dijital TV yayıncılığının Türkiye imajını pasif bir biçimde aktarmaktan ziyade, izleyicinin deneyimiyle şekillenen etkileşimli bir algı alanı sunduğunu göstermektedir. Katılımcılar, izledikleri içeriklerin Türkiye'ye yönelik duygusal yakınlık geliştirmelerine katkı sağladığını ve bu deneyimlerin Türkiye'de yaşama ve öğrenim görme sürecini daha anlamlı hale getirdiğini belirtmektedir. Bu durum, dijital TV platformlarının kültürel diplomasi bağlamında yumuşak güç unsuru olarak işlev gördüğüne işaret etmektedir.

Türkiye imajına ilişkin bu bulgular, dijital TV yayıncılığının yabancı uyruklu öğrenciler açısından yalnızca bilgi edindiren bir mecra değil, aynı zamanda Türkiye'ye yönelik olumlu algıların oluşmasını ve sürdürülmesini destekleyen stratejik bir kültürel araç olduğunu ortaya koymaktadır. Bu bağlamda dijital TV içerikleri, kültürel diplomasi süreçlerinde dolaylı ancak kalıcı etki yaratan bir iletişim alanı sunmaktadır.

Katılımcıların bu temaya ilişkin görüşlerinden bazıları aşağıda sunulmuştur:

“Türkiye imajı benim için zamanla değişti. İlk geldiğimde bazı ön yargılarım vardı ama dijital platformlarda izlediğim belgeseller ve diziler sayesinde Türkiye’yi daha iyi tanımaya başladım.” (Ö3)

“Dijital platformlar aracılığıyla Türkiye’nin gerçek yüzünü görmek, ön yargılarımı kırmamda çok etkili oldu. Türkiye’ye bakış açım artık çok daha olumlu.” (Ö12)

Bu bulgular, dijital TV platformlarının Türkiye’ye ilişkin algıların oluşumunda ve dönüşümünde dolaylı ancak kalıcı etkiler üreten bir yumuşak güç aracı olarak işlediğine işaret etmektedir.

Sonuç

Bu çalışma, dijital TV yayıncılığının Türkiye’de öğrenim gören yabancı uyruklu üniversite öğrencilerinin kültürel uyum, dil öğrenimi ve Türkiye’ye ilişkin algı geliştirme süreçlerinde önemli bir rol oynadığını ortaya koymaktadır. Bulgular, dijital TV platformlarının yalnızca eğlence amaçlı kullanılan medya araçları olmadığını; aynı zamanda kültürel aktarım, toplumsal anlamlandırma ve gündelik yaşam pratiklerine uyum açısından işlevsel bir öğrenme ve etkileşim alanı sunduğunu göstermektedir.

Araştırma sonuçları, yabancı uyruklu öğrencilerin dijital TV içeriklerini Türkçeyi öğrenme, Türk kültürünü tanıma ve Türkiye’deki sosyal yaşamı anlama süreçlerinde bilinçli biçimde kullandıklarını ortaya koymaktadır. Dijital platformlar aracılığıyla sunulan dizi, belgesel, müzik ve gündelik yaşam temsilleri; öğrencilerin dil becerilerini geliştirmelerine, toplumsal normları anlamalarına ve sosyal çevreyle daha güçlü bağlar kurmalarına katkı sağlamaktadır. Bu durum, dijital TV yayıncılığının kültürel diplomasi bağlamında dolaylı fakat etkili bir yumuşak güç aracı olarak işlev gördüğüne işaret etmektedir.

Çalışma, dijital TV yayıncılığının Türkiye imajının yabancı öğrenciler nezdinde şekillenmesinde ve olumlu yönde dönüşmesinde de etkili olduğunu göstermektedir. Katılımcıların deneyimleri, dijital içeriklerin Türkiye’ye ilişkin ön yargıların sorgulanmasına ve daha gerçekçi, çok boyutlu bir algının oluşmasına katkı sunduğunu ortaya koymaktadır. Bu bağlamda dijital TV platformları, kültürel diplomasinin yalnızca devlet merkezli ve resmî kanallar aracılığıyla değil, gündelik medya tüketimi üzerinden de üretildiğini göstermektedir.

Bu bulgular, araştırmanın alt sorularına sistematik biçimde yanıt vermektedir. Birinci alt araştırma sorusu bağlamında, dijital TV içerikleri öğrencilerin Türk kültürüne ve Türkçeye uyum süreçlerini hem bilişsel hem de pratik düzeyde desteklemiştir. İkinci soruya ilişkin bulgular, katılımcıların ağırlıklı olarak YouTube, Netflix ve yerli dijital kanallar gibi platformları tercih ettiğini; içerik seçimlerinde ise dil öğrenimine yönelik videolar, gündelik yaşam dizileri ve belgesellerin öne çıktığını ortaya koymaktadır. Üçüncü soruya verilen yanıtlar, dijital TV platformlarının resmî dil öğretimini tamamlayan, gündelik konuşma pratiklerini ve dinleme yetisini güçlendiren bir öğrenme ortamı işlevi gördüğünü göstermektedir. Dördüncü soruya ilişkin bulgular, dijital TV içeriklerinin sosyal normları anlamayı, Türk arkadaşlarla iletişimi ve sosyal ortamlarda özgüven gelişimini olumlu yönde etkilediğini ortaya koymaktadır. Beşinci ve altıncı sorulara verilen yanıtlar ise katılımcıların Türk kültürünü anlama ve benimseme süreçlerinde duygusal

bir bağ kurduklarını; özellikle yerel yaşam pratiklerine dair içeriklerin hem bilişsel hem de duygusal düzeyde kültürel merak ve sempati oluşturduğunu göstermektedir. Bu çerçevede dijital TV yayıncılığı, kültürel diplomasının bireysel alımlama boyutunu güçlendiren, doğrudan ölçülmesi güç ancak süregelen bir iletişim işlevi üstlenmektedir.

Araştırmanın bazı sınırlılıkları bulunmaktadır. Çalışma, nitel araştırma yöntemi kapsamında sınırlı sayıda katılımcıyla yürütülmüş ve Türkiye’de öğrenim gören yabancı uyruklu üniversite öğrencileriyle sınırlandırılmıştır. Bu nedenle elde edilen bulguların genellenabilirliği sınırlıdır. Bununla birlikte, çalışmanın sunduğu derinlemesine veriler, dijital TV yayıncılığı ile kültürel diplomasi arasındaki ilişkiye dair önemli ipuçları sunmaktadır.

Bu bulgular, kültürel diplomasi ve yumuşak güç literatürüyle de örtüşmektedir. Ruiz-Cabrera, Sebastián ve Gürkan (2023), Türk televizyon dizilerinin Afrika izleyicileri üzerindeki etkisini inceledikleri çalışmalarında Türk medya içeriklerinin kültürel yakınlık ve olumlu ülke imajı oluşturduğunu saptamıştır; bu çalışmadan elde edilen bulgular da benzer biçimde dijital TV içeriklerinin Türkiye’ye ilişkin ön yargıları dönüştürdüğünü ve çok boyutlu bir algı geliştirdiğini göstermektedir. Nye (2004)’ın yumuşak güç kuramı bağlamında değerlendirildiğinde, dijital TV platformlarının kültürel çekiciliği resmî diplomasi kanallarına gerek kalmaksızın bireysel deneyim düzeyinde aktardığı görülmektedir. Bu bulgu, kültürel diplomasının artık yalnızca kurumsal mekanizmalar aracılığıyla değil, gündelik medya tüketimi pratikleri üzerinden de işlediğini ortaya koymaktadır. Söz konusu saptama, çalışmanın kültürlerarası iletişim ve dijital diplomasi literatürüne sunduğu özgün katkısı pekiştirmektedir.

Gelecek araştırmalar, farklı ülkelerde öğrenim gören yabancı öğrencileri kapsayan karşılaştırmalı çalışmalarla bu alandaki bulguları genişletebilir. Ayrıca TikTok, Instagram Reels ve benzeri kısa video temelli platformların kültürel uyum ve algı süreçlerindeki rolü, dijital kültürel diplomasi bağlamında yeni araştırma alanları sunmaktadır. Bu yönüyle çalışma, dijital medya, kültürel diplomasi ve kültürlerarası iletişim alanlarında yapılacak ileri araştırmalar için bir başlangıç noktası niteliği taşımaktadır.

Kaynakça

- Appadurai, A. (2013). *The Future As Cultural Fact: Essays on the Global Condition* (1st ed). Verso.
- T.C. Dışişleri Bakanlığı. (2022). Kültürel diplomasi faaliyetleri. <https://www.mfa.gov.tr>
- Barston, R. P. (2013). *Modern diplomacy* (4th ed.). Routledge. <https://doi.org/10.4324/9781315832890>
- Braun, V., & Clarke, V. (2006). Using thematic analysis in psychology. *Qualitative Research in Psychology*, 3(2), 77–101. <https://doi.org/10.1191/1478088706qp063oa>
- Bull, H. (1977). *The anarchical society: A study of order in world politics*. Macmillan.
- Castells, M. (2015). *Networks of outrage and hope: Social movements in the internet age* (2nd ed.). Polity Press.
- Couldry, N., & Hepp, A. (2017). *The Mediated Construction of Reality*. Polity Press.
- Cuche, D. (2010). *La notion de culture dans les sciences sociales* (4e éd.). La Découverte.
- Creswell, J. W., & Creswell, J. David. (2018). *Research design : qualitative, quantitative, and mixed methods approaches*. SAGE Publications, Inc.

- Cull, N. J. (2008). Public diplomacy: Taxonomies and histories. *The ANNALS of the American Academy of Political and Social Science*, 616(1), 31–54. <https://doi.org/10.1177/0002716207311952>
- Cull, N. J. (2019). Public diplomacy: foundations for global engagement in the digital age. In *Contemporary political communication*. Polity. <https://www.gbv.de/dms/bowker/toc/9780745691206.pdf>
- Dijck, J. van, Poell, T., & Waal, M. de. (2018). *The platform society*. Oxford University Press.
- Flew, T. (2018). *Understanding global media* (2nd ed.). Palgrave Macmillan.
- Geertz, C. (1973). *The interpretation of cultures*. Basic Books.
- Hocking, B., Melissen, J., Riordan, S., & Sharp, P. (2012). Futures for diplomacy: Integrative diplomacy in a globalized world. In *Clingendael*. Clingendael.
- Jenkins, H., Ford, S., & Green, J. (2013). *Spreadable media: creating value and meaning in a networked culture*. In *Postmillennial pop*. New York University Press.
- Lobato, R. (2019). Netflix nations: the geography of digital distribution. In *Critical cultural communication*. New York University Press. <https://doi.org/10.18574/nyu/9781479895120.001.0001>
- Lotz, A. D. (2017). *Portals: A treatise on internet-distributed television*. Michigan Publishing. <https://doi.org/10.3998/mpub.9699689>
- Lotz, A. D. (2021). *Media disrupted: surviving pirates, cannibals, and streaming wars*. The MIT Press. <https://doi.org/10.7551/mitpress/13868.001.0001>
- Manor, I. (2019). *The Digitalization of Public Diplomacy*. Palgrave Macmillan. <https://doi.org/10.1007/978-3-030-04405-3>
- Neuman, W. Lawrence. (2014). *Social research methods : qualitative and quantitative approaches*. Pearson.
- Nicolson, H. (1969). *Diplomacy*. In *Oxford paperbacks*, 176 (3rd ed. reprinted). Oxford U.P.
- Nye, J. S. (2004). *Soft power: The means to success in world politics*. PublicAffairs.
- Nye, J. S. (2008). Public Diplomacy and Soft Power. *The ANNALS of the American Academy of Political and Social Science*, 616(1), 94–109. <https://doi.org/10.1177/0002716207311699>
- Nye, J. S. (2019). Soft Power and Public Diplomacy Revisited. *The Hague Journal of Diplomacy*, 14(1–2), 7–20. <https://doi.org/10.1163/1871191X-14101013>
- Pamment, J. (2021). Does public diplomacy need a theory of disruption? The role of nonstate actors in counter-branding the Swedish COVID-19 response. *Journal of Public Diplomacy*, 1(1), 80–110.
- Parviainen, P., Kääriäinen, J., Tihinen, M., & Teppola, S. (2017). Tackling the digitalization challenge: How to benefit from digitalization in practice. *International Journal of Information Systems and Project Management*, 5(1), 63–77. <https://doi.org/10.12821/ijispm050104>
- Paschalidis, G. (2009). Exporting national culture: histories of Cultural Institutes abroad. *International Journal of Cultural Policy*, 15(3), 275–289. <https://doi.org/10.1080/10286630902811148>

- Ruiz-Cabrera, S., & Gürkan, H. (2023). Effects of Turkish cultural products on its foreign policy toward Africa: Turkish TV series as an example of soft power in Kenya, Mozambique, and Senegal. *Profesional de la Información*, 32(2), e320226. <https://doi.org/10.3145/epi.2023.mar.26>
- Sarı, Ü., & Türker, H. (2021). Dijital Platform Kullanıcılarının İzleme Alışkanlıklarına Yönelik Bir Araştırma: Netflix Örneği. *Anadolu Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 21(1), 59–80. <https://doi.org/10.18037/ausbd.902558>
- Scott-Smith, G. (2010). Soft power in an era of US decline. In I. Parmar & M. Cox (Eds.), *Soft power and US foreign policy: Theoretical, historical and contemporary perspectives* (pp. 172–189). Routledge.
- Seçmen, E. A. (2019). Uluslararası televizyon yayıncılığında Netflix. In C. Kandemir (Ed.), *Dijital çağda televizyon ve medya* (pp. 1–22). Der Yayınları.
- Şeker, T. N. (2009). *Teknoloji Ve Televizyon. Literatür*.
- Straubhaar, J. (2007). *World television: From global to local*. Sage. <https://doi.org/10.4135/9781452204147>
- Taşdelen, B., & Kesim, M. (2014). Etkileşimli televizyon geleneksel televizyona karşı: Televizyon izleyicisi ne ister? *Selçuk İletişim*, 8(3), 268–280. <https://doi.org/10.18094/si.47257>
- Yağmurlu, A. (2019). Kültürel diplomasi: Kuram ve pratikteki çerçevesi. *Selçuk İletişim*, 12(2), 1210–1238. <https://doi.org/10.18094/josc.596331>
- Yazar, F. (2020). Kamu diplomasisi aracı olarak Türk dizi sektörünün değerlendirilmesi. *Stratejik ve Sosyal Araştırmalar Dergisi*, 4(3), 529–541. <https://doi.org/10.30692/sisad.778862>
- Yıldırım, A., & Şimşek, H. (2018). *Sosyal Bilimlerde Nitel Araştırma Yöntemleri* (11th ed.). Seçkin Yayıncılık.
- Yunus Emre Enstitüsü. (2021). *Faaliyet raporu*. <https://www.yee.org.tr>
- Zakaria, M. S. (2023). Turkish cultural diplomacy in Indonesia: A study on Indonesian students in Türkiye. In *Proceedings of the International Conference on Economic & Management*. Islamic University of Kalimantan.

Digital TV Platforms as an Instrument of Cultural Diplomacy: Adaptation Experiences of International University Students in Türkiye

Kübra KULAKLIKAYA (Asst. Prof. Dr.)
Adama BAMBA (PhD Student)

Extended Abstract

This study examines the role of digital television (TV) broadcasting as an instrument of cultural diplomacy in the adaptation processes of foreign university students living in Türkiye. With the rapid expansion of digital platforms and the increasing integration of audiovisual content into online environments, digital publishing has emerged as a significant medium for cultural transmission, identity negotiation, and social interaction. In contemporary communication environments, media consumption practices are no longer limited to entertainment but have become closely associated with learning processes, socialization, and cultural meaning-making. Within this context, this research aims to explore how digital TV broadcasting contributes to the cultural, linguistic, and social adaptation of foreign students, focusing specifically on their experiences, media preferences, and perceptions regarding Türkiye.

Designed as a qualitative case study, the research adopts a semi-structured interview technique to gather in-depth insights from foreign university students studying in different cities in Türkiye. Twelve participants were selected using purposive sampling, representing different academic levels and diverse cultural backgrounds. All participants actively used digital TV platforms as part of their daily media consumption routines. The interviews were conducted online, recorded with participant consent, transcribed verbatim, and analyzed thematically using MAXQDA software. The analytical process involved open coding, category development, and theme construction, allowing for a systematic interpretation of recurring patterns and meanings within the data.

The findings reveal that digital TV broadcasting plays a central role in the everyday media practices of foreign students. Participants frequently engage with platforms such as YouTube, Netflix, Exxen, and TRT-based digital services. Their preferred content includes Turkish TV series portraying daily life, educational videos aimed at language learning, cultural and artistic programs, music broadcasts, and documentaries focusing on social norms, traditions, and contemporary Turkish society. These content preferences indicate that foreign students consciously use digital media not only for entertainment but also as a resource for cultural learning and social orientation.

One of the most prominent findings of the study concerns the contribution of digital TV content to Turkish language learning. Exposure to Turkish dialogues, idiomatic expressions, pronunciation patterns, and everyday conversational structures through series and talk shows enhances listening comprehension and vocabulary acquisition. Participants emphasized that watching content reflecting real-life situations helped them contextualize linguistic structures within authentic cultural settings. This experiential form of learning supported their confidence in daily communication and facilitated a more natural language acquisition process.

In terms of cultural adaptation, digital TV broadcasting was found to function as a mediating space where foreign students encounter, interpret, and internalize cultural codes. Participants reported that digital media content helped them better understand social values, interpersonal relationships, lifestyle differences, and behavioral norms in Türkiye. This mediated familiarity reduced feelings of cultural distance and uncertainty, making their integration into daily life smoother and more meaningful.

From a cultural diplomacy perspective, the findings suggest that digital TV broadcasting indirectly operates as a soft power tool. Positive representations of Turkish culture, social life, and historical narratives in digital content contributed to the formation of a favorable image of Türkiye among foreign students. Several participants stated that their perceptions of Türkiye became more nuanced and positive over time, and that they were more inclined to share these impressions within their social networks.

Additionally, the study highlights that digital platforms support the intercultural adaptation of foreign students by enabling simultaneous engagement with both home-culture content and Turkish media. Participants navigated between content from their home countries and Turkish digital platforms, using this dual exposure as a resource for language learning, cultural understanding, and social orientation in their host environment.

In conclusion, this study demonstrates that digital TV broadcasting constitutes an influential medium within the framework of cultural diplomacy. It enhances linguistic competence, promotes cross-cultural understanding, and supports the formation of a positive image of Türkiye among foreign university students. By combining media studies, cultural diplomacy, and qualitative research methods, the study contributes to existing literature by offering an empirical perspective on the role of digital media in intercultural adaptation processes. However, the study is limited by its qualitative scope and sample size. Future research may expand the analysis through comparative studies involving students from different national contexts or by examining the role of emerging platforms such as TikTok and other short-form digital media in shaping cultural perceptions.

Keywords: Cultural Diplomacy, Digital TV Platforms, Cultural Adaptation, International University Students, Türkiye.

This article has been scanned by **plagiarism detection softwares**. No plagiarism detected.

Bu makale **intihal tespit yazılımlarıyla** taranmıştır. İntihal tespit edilmemiştir.

In this study, the rules stated in the “**Higher Education Institutions Scientific Research and Publication Ethics Directive**” were followed.

Bu çalışmada “**Yükseköğretim Kurumları Bilimsel Araştırma ve Yayın Etiği Yönergesi**” kapsamında uyulması belirtilen kurallara uyulmuştur.

Contribution rates of the authors in the study; first author 60%, second author 40%.

Yazarların çalışmadaki **katkı oranları**; birinci yazar %60, ikinci yazar %40.

Kavramsallaştırma: AB, KK; Yöntem: AB, KK; Yazılım: KK; Araştırma: AB; Veri Yönetimi: AB; Yazma - İlk Taslak: AB; Yazma - Düzeltme - Düzenleme: KK; Danışmanlık: KK.

This work **was prepared** with the use of generative AI tools.

Bu çalışma, üretken yapay zekâ araçları **kullanılarak hazırlanmıştır**.

There is no **conflict of interest** with any institution or person within the scope of the study.

Çalışma kapsamında herhangi bir kurum veya kişi ile **çakar çatışması** bulunmamaktadır.

Etik Kurul İzni | Ethics Committee Permission

Within the framework of the decision taken during the meeting of the Scientific Research and Publication Ethics Committee for Social and Humanities Sciences of Ibn Haldun University dated 20.01.2026 and numbered 2026/01-16; the study does not contain any ethical issues.

İbn Haldun Üniversitesi Sosyal ve Beşeri Bilimler Bilimsel Araştırma ve Yayın Etiği Kurulu’nun 20.01.2026 tarihli toplantısında alınan 2026/01-16 sayılı karar çerçevesinde çalışma etik açıdan bir sakınca içermemektedir.